

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/36/2021
Identifikačné číslo spisu: 8116213702
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8116213702.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Prešovská univerzita v Prešove, so sídlom 17. novembra 15, Prešov, IČO: 17 070 775, zast. Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 28, Košice, IČO: 36 866 563, proti žalovanému ANSO SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Slovenská 67, Prešov, IČO: 43 913 768, zast. JUDr. Branislav Kahanec, advokát, so sídlom Vájanského 33, Prešov, o určenie neplatnosti zmluvy a vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 18Cb/153/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/5/2021-208 zo dňa 23. marca 2021, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 18Cb/153/2016-156 zo dňa 21.10.2020 (druhým v poradí) rozhodol prvým výrokom, že zmluva o nájme nebytových priestorov č. 09/2010 z 27.10.2010 (ďalej len „zmluva o nájme“) medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12.699,- eur a posledným tretím výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o nájme a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 12.699,- eur. Svoj nárok odôvodnil tým, že predmetom zmluvy bol prenájom špecifikovaných nebytových priestorov v objekte administratívnej budovy na Slovenskej ul. č. 67, Prešov, a to: kancelárske priestory, skladové priestory, učebné priestory, príslušenstvo (sociálne zariadenia, spoločné priestory, prípadne suterén, poštové schránky) a parkovacie miesta. Podľa čl. II ods. 1 danej zmluvy bolo nájomné stanovené dohodou strán podľa zákona č.

18/1996 Z.z. o cenách v znení neskorších predpisov vo výške 59.760,- eur ročne bez DPH (mesačne vo výške 4.980,- eur bez DPH). Podľa čl. II ods. 2 bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že nájomné zahŕňa aj služby spojené s užívaním nebytových priestorov, a to dodávka elektrickej energie do prenajatých priestorov s príslušenstvom, dodávka tepla, vody a stočného, odvod zrážkovej vody, zber, skládka a odvoz komunálneho odpadu, upratovanie spoločných priestorov a sociálnych zariadení. Podľa čl. II ods. 3 mali zmluvné strany dohodnuté, že ak nájomca nezaplatí nájomné a úhradu za služby, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním nebytových priestorov v dohodnutom termíne, je povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,5 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Podľa žalobcu vzhľadom na neplatné dojednania obsiahnuté v zmluve, ktorá sa tak stáva neplatnou, je neplatným aj dojednanie o zmluvnej pokute, ktorú už uhradil, a túto žiada vydať ako bezdôvodné obohatenie žalovaného.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol prvým rozsudkom č. k. 18Cb/153/2016-92

zo dňa 13.3.2019 tak, že žalobu zamietol. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 7Cob/43/2019-130 zo dňa 8.10.2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd konštatoval, že zmluva je v rozpore s ust. § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“), keďže v nej nie je špecifikovaná výška a splatnosť nájomného, a toto je spojené do celkovej odplaty. Nájomná zmluva je uzavretá podľa zákona č. 116/1990 Zb., pričom okolnosť, že žalobca si od žalovaného prenajal len časť budovy, neznamená vylúčenie aplikácie daného zákona. Tiež uviedol, že v danej veci existuje naliehavý právny záujem na určení neplatnosti tejto zmluvy, nakoľko žalobca od počiatku poukazuje na to, že žalovaný sa titulom tejto zmluvy domáha úhrady úrokov z omeškania a voči žalobcovi si uplatňuje i ďalšiu zmluvnú pokutu vo výške 88.000,- eur. Odvolací súd uložil povinnosť súdu prvej inštancie zistiť, či žalobca naďalej nebytové priestory užíva, a či si žalovaný skutočne uplatňuje ďalšie nároky odvodené z tejto zmluvy. Zaviazal súd prvej inštancie právny vzťah medzi stranami posúdiť podľa ust. § 1 a nasl. zákona č. 116/1990 Zb. s tým, že neurčitosť dojednania výšky nájomného a služieb, ktoré by sa mali v súvislosti s nájmom za nebytové priestory platiť, spôsobuje neplatnosť zmluvy o nájme a znemožňuje žalovanému uplatňovať si zmluvnú pokutu z dôvodu neplatnosti celej zmluvy.

4. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že zmluva o nájme bola vypracovaná žalobcom a žalovaný jej znenie akceptoval a túto podpísal. V priebehu trvania záväzku si uplatnil žalovaný podľa čl. II. ods. 3 zmluvy nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorú žalobca uhradil v celkovej sume 12.699,- eur. Súd prvej inštancie tiež zistil, že v konaní pod sp. zn. 24Cb/122/2018 na Okresnom súde Prešov si žalovaný voči žalobcovi uplatňuje zaplatenie ďalšej zmluvnej pokuty titulom predmetnej zmluvy vo výške 75.656,16 eur.

5. Existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti nájomnej zmluvy odvodzoval žalobca ochranou verejných finančných prostriedkov s cieľom eliminovať stav ohrozenia alebo porušenia práva či právnej istoty v právnom vzťahu, pričom k náprave nemožno dospieť inak, a túto úvahu súd akceptoval a určovacím výrokom zmluvu vyhlásil za neplatnú. V ďalšom uviedol, že z obsahu čl. II zmluvy vyplynulo, že výška a splatnosť nájomného nebola špecifikovaná, pretože nájomné nebolo individualizované, ale spojené do celkovej odplaty, ktorú nájomca platil za nájom nebytových priestorov a za služby spojené s ich nájmom. Výška a splatnosť nájomného bola dojednaná v rozpore s ust. § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb., čoho dôvodom je neplatnosť danej zmluvy.

6. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že zmluva, na základe ktorej žalobca uhradil zmluvnú pokutu vo výške 12.699,- eur, je neplatná, žalovaný prijal plnenie z neplatného právneho úkonu. Súd prvej inštancie s poukazom na bod 28 odôvodnenia kasačného uznesenia odvolacieho súdu uzavrel, že predmetný právny vzťah je potrebné posúdiť výlučne podľa zákona č. 116/1990 Zb., pričom neurčitosť dojednania výšky nájomného je potrebné posúdiť ako dôvod neplatnosti zmluvy a táto dopadá na zmluvu

ako celok. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že odvolací súd nezohľadnil skutočnosť, že predmetom nájmu boli aj parkovacie miesta, a preto by sa na právny vzťah malo aplikovať ust. § 663 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“). Konštatoval, že z vyjadrenia žalovaného ako aj z jeho vyjadrenia k odvolaniu vyplývalo, že jeho obrana sa týkala určenia právneho režimu predmetnej zmluvy, tu poukázal na zásadu iura novit curia, a teda nie je možné usudzovať, že ak odvolací súd formuluje záväzný právny názor, podľa ktorého je zmluvu potrebné posúdiť podľa režimu zákona č. 116/1990 Zb., že v rámci formulácie tohto právneho záveru nezohľadnil ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to v situácii, keď jeho aplikácia predstavuje podstatu argumentov sporovej strany.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom č. k. 7Cob/5/2021-208, zo dňa 23. marca 2021, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, pričom sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil.

Druhým výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Na doplnenie uviedol, že v konaní nedošlo k žalobcom namietaným vadám procesného postupu súdom prvej inštancie a konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore.

8. S námietkou žalovaného, že na právny vzťah sporových strán nie je možné aplikovať zákon č. 116/1990 Zb., ale je potrebná aplikácia ustanovení § 663 a nasl. OZ, týkajúca sa nájomnej zmluvy, z ktorých vyplýva, že presná špecifikácia nájomného sa nevyžaduje, sa odvolací súd nestotožnil. Mal za to, že po preskúmaní zmluvy nie je možné vyvodiť záver, že išlo o zmluvu podľa ust. § 663 a nasl. OZ a nie o zmluvu o nájme nebytových priestorov podľa zákona

č. 116/1990 Zb. Uviedol, že zmluva nesie názov zmluvy o nájme nebytových priestorov

a jej predmetom boli nebytové priestory, pričom ich špecifikácia v čl. I bod 2

a 3 je nepochybná. Z čl. II bod 2 zmluvy vyplývalo, že výška nájomného zahŕňa služby, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním nebytových priestorov. Tiež konštatoval, že bližšia špecifikácia vlastného nájomného, teda vlastnej odplaty za užívanie týchto nebytových priestorov, v zmluve chýbala a nebolo zrejmé, aká časť dohodnutej odplaty sa vzťahuje na poskytované služby a aká na vlastné nájomné, čo bol dôvod záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy.

9. K parkovacím miestam uviedol, že v zmluve o nájme nebytových priestorov boli uvedené len okrajovo v čl. I bod 1 písm. e/, pričom čl. II tejto zmluvy upravujúci nájomné, splatnosť a spôsob jeho platenia, s odplatou za tieto parkovacie miesta nepočítal.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že samotné užívanie parkovacích miest platil žalobca žalovanému na základe osobitnej fakturácie, z čoho treba podľa odvolacieho súdu vyvodiť záver, že samotné parkovacie miesta neboli predmetom zmluvy o nájme nebytových priestorov, pretože nájomné za ne bolo fakturované osobitne a v zmluve uvedené nebolo. Vzhľadom na to nemožno podľa odvolacieho súdu vyvodiť záver, že v danej veci nejde o zmluvu o nájme a podnájme nebytových priestorov, ale nájomnú zmluvu podľa ust. § 663 a nasl. OZ, predmetom ktorej by bol nájom hromadnej veci. Záverom uviedol, že pokiaľ žalobca zaplatil zmluvnú pokutu z neplatne dojednanej zmluvy, vzniklo žalovanému bezdôvodné obohatenie v sume 12.699,- eur tak, ako to správne ustálil súd prvej inštancie. Tiež konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva odpoveď na špecifické otázky nastolené žalovaným, nakoľko súd prvej inštancie v bodoch 35 a 36 náležite vysvetlil, že aplikácia § 663 OZ na právny vzťah sporových strán neprichádza do úvahy a je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 116/1990 Zb.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a zároveň z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, navrhujúc dovolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. K namietanej vade podľa ust. § 420 písm. f/ CSP malo dôjsť tým, že odvolací súd dospel k

odlišnému posúdeniu skutkového stavu v prejednávanej veci, a to bez toho, aby nariadil pojednávanie a dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval, čím konanie zaťažil vadou zmätočnosti, čo je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

12. Namietal, že medzi stranami nebolo sporné, že predmetom zmluvy o nájme nebytových priestorov boli aj parkovacie miesta (čl. I ods. 1 písm. e/ zmluvy). Súdom prvej inštancie bol vo vzťahu k okolnosti, čo bolo predmetom nájomnej zmluvy, ustálený skutkový stav, na základe vykonaného dokazovania, a to aj na podklade zhodných skutkových tvrdení strán sporu tak, že predmetom nájmu boli aj parkovacie miesta, a teda pokiaľ odvolací súd v bode 29 prijal záver, že čl. II zmluvy s odplatom za parkovacie miesta nepočíta, tak tento záver odvolacieho súdu je skutkovou okolnosťou, ktorú tiež odvolací súd vyhodnotil inak ako súd prvej inštancie bez vykonania dokazovania.

13. Dovolateľ mal za to, že pokiaľ odvolací súd dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie (t. j. že parkovacie miesta neboli predmetom zmluvy a že článok II zmluvy nepočíta s odplatom za parkovacie miesta) bez toho, aby v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie, a za tým účelom nariadil pojednávanie, zaťažil predmetné rozhodnutie vadou podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. V dovolaní vymedzil otázku:

- „či sa na nájomnú zmluvu, predmetom ktorej sú okrem nebytových priestorov aj iné predmety občianskoprávných vzťahov uvedené v ust. § 118 Občianskeho zákonníka (v predmetnej veci parkovacie miesta) vzťahuje zákon č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov, a to práve s poukazom na ust. § 1 predmetného zákona alebo sa v tomto prípade aplikujú všeobecné ustanovenia o nájomnej zmluve obsiahnuté v ust. § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka.“

15. Dovolateľ mal za to, že hmotnoprávne posúdenie ním nastolenej otázky má podstatný význam pre rozhodnutie vo veci, pričom v prípade, ak je predmetom zmluvy o nájme okrem nebytového priestoru aj iný predmet občianskoprávných vzťahov uvedený v ust. § 118 OZ, je na takúto zmluvu potrebné aplikovať ust. § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka. K uvedenému dovolateľ už pred súdmi nižšej inštancie poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32Odo/1263/2006.

16. Namietal, že predmetom zmluvy o nájme nebytových priestorov neboli len nebytové priestory, resp. ich časti, ale aj parkovacie miesta, a teda nie je možné na právny vzťah založený medzi stranami sporu aplikovať ustanovenia zákona č. 116/1990 Zb., predmet nájmu sa prenajímal ku špecifickému účelu ako ucelený súbor, a teda nešlo o nájom jednotlivých nehnuteľností, ale o nájom veci podľa ustanovenia § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Podľa dovolateľa bolo pre rozhodnutie vo veci samej potrebné skúmať (dať odpoveď na otázku), či v okolnostiach ako sú dané v tomto spore, a síce, že predmetom nájmu boli okrem nebytových priestorov aj parkovacie miesta, je možné na takýto právny vzťah aplikovať ust. zákona č. 116/1990 Zb., resp. či v takomto prípade sa aplikujú ust. § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka.

18. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného vyjadril tak, že dovolanie žalovaného považuje za nedôvodné a navrhol dovolaciemu súdu ho zamietnuť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

20. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

21. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

22. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

23. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

25. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

26. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

27. Porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ najmä v tom, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí dospel k odlišnému posúdeniu skutkového stavu ako súd prvej inštancie, a to bez nariadenia pojednávania a zopakovania dokazovania.

28. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

29. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

30. Aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

31. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

Z ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, upravujúceho náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu, vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vo väzbe

na ust. § 393 ods. 2 veta prvá CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní.

32. Podľa presvedčenia žalovaného porušil odvolací súd zákon (a spôsobil procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP) tým, že v rozpore s ust. § 383 CSP nevychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, a to napriek tomu, že nedoplnil, ani nezopakoval dokazovanie.

33. Podľa ust. § 383 je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

34. Podľa ust. 384 ods. 1 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

35. Podľa ust. § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

36. Odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie iba v zákonom ustanovených prípadoch - teda v situácii, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch je nariadenie pojednávania ponechané iba na vôľu súdu, preto, ak odvolací súd rozhodne o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd má možnosť, nie povinnosť rozhodovať bez pojednávania a zásadne je len na rozhodnutí príslušného senátu odvolacieho súdu, či túto možnosť využije. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné, čo je na úvahe odvolacieho senátu.

37. Dovolací súd konštatuje, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva,

že sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, pričom pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, a za právne významné považoval rovnaké skutkové okolnosti ako súd prvej inštancie, ku ktorým mali strany sporu možnosť sa vyjadriť. Na vec aplikoval tie isté ustanovenia zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov č. 116/1990 Zb. a Občianskeho zákonníka ako súd prvej inštancie, podľa ktorých odôvodnil svoj právny názor a svoje rozhodnutie nezaložil na iných právnych dôvodoch než súd prvej inštancie. Odvolací súd nevykonával dokazovanie, neprehodnocoval dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, nemohol teda dospieť k inému zisteniu skutkového stavu tak, ako to tvrdí žalovaný.

38. Súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd vychádzali zo skutkového zistenia, že zmluva o nájme uzavretá medzi sporovými stranami je neplatná z dôvodu absencie špecifikácie vlastného nájomného, a teda plnenie z nej prijaté žalovaným od žalobcu je bezdôvodným obohatením. Pokiaľ aj odvolací súd konštatoval, že parkovacie miesta v danej zmluve boli uvedené len okrajovo, pričom čl. II. danej zmluvy upravujúci nájomné, splatnosť a spôsob jeho platenia s odplatom za parkovacie miesta nepočítal, nakoľko za tieto žalobca žalovanému platil na základe osobitnej fakturácie, a teda mal za to, že tieto neboli predmetom zmluvy o nájme nebytových priestorov, tak uvedené nemení nič na zhodnom závere oboch súdov,

na ktorom založili svoje rozhodnutia, t. j. že zmluva o nájme nebytových priestorov je neplatná a prijaté plnenie je bezdôvodným obohatením. Podstatné teda je, že odvolací súd v danej veci zhodne so súdom prvej inštancie vychádzal zo skutkových záverov zistených súdom prvej inštancie, pričom žiadnym spôsobom nespochybnil jeho zistenia a ani sa od nich neodchýlil, len na okraj vyslovil úvahu, ktorá v konečnom dôsledku podstatu veci nemení.

39. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí nepoprel skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ani ich neoznačil za nesprávne. Zastal názor, že okresný súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP a na ich základe dospel k správnym skutkovým zisteniam (bod 20. rozhodnutia). Odvolací súd teda vo svojom rozsudku nepoprel ani nenahrádzal skutkové ani právne závery súdu prvej inštancie, a tiež postupoval v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 druhá veta CSP, keď sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sporových strán. Závery odvolacieho súdu nie je možné považovať za žalovaným označený odlišný skutkový záver v porovnaní so skutkovými zisteniami okresného súdu, na účely čoho by bolo nevyhnutné odvolacím súdom nariadiť pojednávanie.

40. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolací súd zároveň uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nezakladá vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

41. Dovolací súd ma za to, že argumentácia žalovaného je založená na jeho nespokojnosti s rozsudkami súdov nižšej inštancie a je prejavom jeho odlišného právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja sporové strany, ktoré majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu, ktorá spravidla vyplýva zo zmluvného alebo zodpovednostného vzťahu medzi sporovými stranami. Súd, ktorý rozhoduje spor, pri rozhodnutí v prospech jednej sporovej strany rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešnej strany, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešnej protistrany. Skutočnosti, ktoré

žalovaný vo svojej dovolacej argumentácii uvádza, podľa názoru dovolacieho súdu sú len jeho odlišným právnym názorom na predmet sporu.

42. Dovolateľ prípustnosť dovolania zároveň vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnú otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

43. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska ust. § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

44. Dovolanie prípustné podľa ust. § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany je a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018).

45. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť teda riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nového civilného predpisu je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnú vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/132/2009, sp. zn. 2Cdo/71/2010, sp. zn. 4Cdo/151/1998, sp. zn. 7Cdo 117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa.

46. Žalovaný podľa názoru dovolacieho súdu síce otázku náležite konkretizoval, avšak z obsahu dovolaní napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na žalovaným nastolenej otázke. Odvolací súd totiž nezaložil svoje rozhodnutie na vyriešení otázky, či sa na nájomnú zmluvu, predmetom ktorej sú okrem nebytových priestorov aj iné predmety, vzťahuje zákon č. 116/1990, Zb. o nájme a nebytových priestorov alebo sa aplikujú všeobecné ustanovenia o nájomnej zmluve podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko odvolací súd dospel k záveru, že nájomná zmluva uzavretá medzi sporovými stranami bola neplatná z dôvodu neurčitosti dojednaného nájomného, a teda plnením žalobcu žalovanému došlo k bezdôvodnému obohateniu z neplatného právneho úkonu.

47. Z obsahu napadnutého rozhodnutia výslovne vyplýva, že odvolací súd uzavrel, že zmluva medzi subjektami zodpovedá vzťahu, ktorý sa povinne riadi právnou úpravou nájmu nebytových priestorov, t. j. zákonom č. 116/1990 Zb. Ako podstatnú okolnosť, pre ktorú vyhodnotil túto zmluvu ako neplatný právny úkon, odvolací súd označil nedostatok platného dojednania o výške nájomného. Toto je úplne zjavné zo záverov formulovaných v bode

28 napadnutého dovolacieho rozhodnutia („To znamená, že bližšia špecifikácia vlastného nájomného, teda vlastnej odplaty za užívanie týchto nebytových priestorov v zmluve chýba a nie je jasné, aká časť dohodnutej odplaty vo výške 59.760,- eur ročne (4.980,- eur mesačne bez DPH) sa vzťahuje na poskytované služby a aká na vlastné nájomné. To je vlastne dôvod záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy o nájme nebytových priestorov.“).

48. Nasledujúce hodnotenie možnej aplikácie občianskoprávnej úpravy nájmu podľa § 663 OZ v kontexte charakteru prenajatej nehnuteľnosti (a súvisiacich parkovacích miest), bolo len reakciou na odvolacie námietky, ktoré však už boli predmetom hodnotenia aj v predchádzajúcom, kasačnom rozhodnutí dovolacieho súdu. Pokiaľ teda primárne vyhodnotí z pohľadu charakteru predmetu prenájmu súd zmluvu ako zmluvu uzavieranú podľa osobitného predpisu, avšak za neplatnú ju vyhodnotí v dôsledku nedostatku náležitostí dohody o nájmom, ide o diametrálne odlišnú právnu otázku.

49. Dovolací súd rozumie snahe dovolateľa dovodiť si úvahou o tom, že predmetom nájmu boli veci (parkovacie miesta), ktoré sú vylúčené z možnosti aplikácie právnej úpravy a režimu zákona o nájme nebytových priestorov (a teda podľa neho je potrebné aplikovať úpravu podľa § 663 OZ), lepšie posúdenie daného vzťahu, teda posúdenie vzťahu ako platnej zmluvy o nájme. Jeho otázka je však hypotetická a vzťahovala by sa na skutkový stav odlišný od toho, ktorý bol predmetom preskúmaného konania, resp. vzťahuje sa na stav, ktorý v danom konaní súdmi nižších inštancií nebol zistený.

50. Dovolateľ sa výslovne pýta, „či sa na nájomnú zmluvu, predmetom ktorej sú okrem nebytových priestorov aj iné predmety občianskoprávných vzťahov uvedené v ust. § 118 Občianskeho zákonníka (v predmetnej veci parkovacie miesta) vzťahuje zákon č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov, a to práve s poukazom na ust. § 1 predmetného zákona alebo sa v tomto prípade aplikujú všeobecné ustanovenia o nájme zmluve obsiahnuté v ust. § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka.“

51. Odpoveď na takto položenú otázku mu však priaznivejší vývoj v spore nemôže prívodiť. Odvolací súd výslovne uviedol, že zmluva ako celok aj čo do predmetu nájmu napĺňa atribúty zmluvy o nájme nebytových priestorov. Aj z obsahu zmluvy samotnej (hoci dovolací súd dokazovanie nevykonáva, s obsahom zmluvy za účelom posúdenia súvisiacej právnej otázky sa oboznámiť musel a mohol) jasne vyplýva, že definuje jednoznačne určité a určiteľné nebytové priestory podľa zákona č. 116/1990 Zb., a len v čl. I bod 1 písm. e/ uvádza bližšie nešpecifikované 3 parkovacie miesta. V bode 3 zároveň výslovne uvádza účel nájmu, a to „využívanie nebytových priestorov ako kancelárie, sklady a učebne“.

52. Predmetom hodnotenia dovolacím súdom tak môže byť len úvaha súdov nižšej inštancie

v kontexte toho, do akej miery mali bližšie vyhodnotiť to, aký vplyv má táto zmienka v uvedenej zmluve (parkovacie miesta) na konečnú platnosť zmluvy, a to aj učinili. Nie nelogicky a v zásade racionálne uzavreli, že zámerom účastníkov zmluvy bolo mať platnú zmluvu o nájme nebytových priestorov a takýto úkon aj mal byť výsledkom stretu ich prejavov vôle. Ak chcel žalovaný dosiahnuť iné vyhodnotenie takéhoto skutkového stavu, mal povinnosť preukázať, že predmet zmluvy nemá charakter nebytových priestorov.

53. Vzájomný vzťah zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov a Občianskeho zákonníka je determinovaný všeobecnou zásadou *lex specialis derogat legi generali*, z ktorej vyplýva, že ak sú naplnené podmienky na použitie osobitnej právnej úpravy, musí sa táto úprava aplikovať a nie je možné použiť všeobecnú úpravu. Na otázky neriešené osobitným zákonom sa budú vzťahovať ustanovenia Občianskeho zákonníka ako všeobecného právneho predpisu. Predmetom tohto osobitného druhu nájmu je „nebytový priestor“. Uvedený pojem je v zákone o nájme a podnájme nebytových priestorov vymedzený pozitívnym,

ako aj negatívnym spôsobom. Pozitívne sú nebytové priestory vymedzené ako miestnosti alebo súbory miestností, ktoré sú podľa rozhodnutia stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie. Určenie účelu použitia konkrétnej miestnosti alebo súboru miestností

je vecou rozhodnutia stavebného úradu, rozhodujúcim preto nebude stav faktický, ale stav právny. Akékoľvek individuálne vôľové rozhodnutie vlastníka o zmene účelu užívania bytového priestoru na nebytový bez toho, aby došlo k administratívne aprobovaniu tohto rozhodnutia, je preto právne irelevantné. Právne irelevantnou skutočnosťou bude aj to,

na konkrétne aký iný účel než na bývanie je daný priestor určený. Na kvalifikovanie priestoru ako nebytového bude preto postačujúce, že konkrétny priestor bol rozhodnutím stavebného úradu určený na čokoľvek iné ako bývanie (Števček M., Dulák, A., Bajánková J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič M. a kol., Občiansky zákonník II. § 451 -880. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, 2809 - 2810 s.).

54. S poukazom na uvedené doktrinálne závery dovolací súd uzatvára, že vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že charakter parkovacích miest sa nemôže spravovať režimom osobitného zákona, tak táto otázka úzko súvisí s povahou individuálneho parkovacieho miesta,

resp. priestoru, ktorý je takto označený. Ako už bolo uvedené vyššie, na kvalifikovanie priestoru ako nebytového je v zásade postačujúce, že konkrétny priestor bol rozhodnutím stavebného úradu určený na čokoľvek iné ako bývanie, a pokiaľ takýto priestor je súčasťou priestorov v budove a určený na iný účel ako bývanie, potom tento charakter splní,

či tam bude parkovať vozidlo alebo bude využívaný ako sklad či učebňa. Žalovaný však nijako svoje tvrdenia o tom, že tento priestor nemožno do režimu zákona č. 116/1990 Zb. vziať, neosvedčil, nenavrhol dokazovanie v tomto smere (o aký presne priestor

ide a k čomu slúži), a len hypoteticky dovodzuje, že zmienka o takomto druhu priestoru

v nájmovej zmluve má viesť k záveru, že táto zmluva vďaka povahe bližšie nevymedzeného priestoru určeného primárne na parkovanie, má stratiť charakter takej zmluvy, ktorej uzavretie bolo jednoznačne primárnym zámerom účastníkov zmluvy (hoci tento zámer napokon zlyhal vyhodnotením zmluvy ako neplatnej z úplne iného dôvodu).

55. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaným vymedzená právna otázka nebola kľúčová, relevantná pre rozhodnutie odvolacieho súdu, a teda odvolací nezaložil svoje rozhodnutie na uvedenej otázke pre to, aby dovolací súd túto mohol dostatočne posúdiť aj v rámci vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu v individuálne prejednávanej veci. So zreteľom na uvedené, zodpovedanie žalovaným vymedzenej otázky, podľa názoru dovolacieho súdu žiadnym spôsobom neovplyvní dovolaním napadnuté rozhodnutie.

56. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že posúdenie danej otázky nemá

pre rozhodnutie v spore zásadný význam a je zjavné, že otázka, ktorú dovolateľ nastolil

v podanom dovolaní tak nebola kľúčovou otázkou, na ktorej by spočívalo rozhodnutie týchto súdov, a preto táto otázka nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

57. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, resp. písm. c/ CSP. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

58. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

59. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

60. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.